

aarlig i 1890—94. Det vil være klart, at det for en enkelt Mand er umuligt og uoverkommeligt at røgte dette Embede paa en saadan Maade, hvorpaa det egentlig burde og skulde røgtes. Det ligger ud over en Mand's Kræfter at følge saaledes med i alle de her forefaldende Sager, som han helst burde kunne gøre det. Det er en Selvfølge, hvad man ikke kan se af Overfigten, at de forefaldende Politiforretninger ligeledes ere stegne saa væsentlig, at det Overtilsyn, som Politimesteren maa føre i saa Henseende, ogsaa har lagt forøget Beslag paa hans Tid. Naar man altsaa nu er kommen til det Resultat, at det er nødvendigt at gøre Ende paa denne Tilstand, laa det jo nær blot at følge den samme Fremgangsmaade, som man slog ind paa i 1888, da man delte det daværende saakaldte Søndre Birk paa Frederiksberg ved at udfondre deraf dels Frederiksberg Birk, dels det nuværende Søndre Birk, til hvilket man saa ganske vist henlagde 5 Sogne af det daværende Nordre Birk, og saa til Behandlingen af Justitsfager og offentlige Politifager ansatte en saakaldt Straffedommer. Den Ordning, man den Gang indførte derude, har altsaa nu bestaaet paa ottende Aar — vedkommende Lov udkom 5te April 1888 — og jeg tør antage, at Forandringen har vist sig heldbringende og tilfredsstillende, og at der navnlig ikke har vist sig nogen Vanskelighed med Hensyn til Samarbejdet mellem Straffedommeren derude og Birkedommeren og Politimesteren. Man har altsaa naturligt været henvist til nu at følge den Vej, der saaledes er anvist, og har i Lovforslaget foreslaaet Embedet i Aarhus delt saaledes, at man udfondrede navnlig Justitsfagerne, de offentlige og private Politifager til Behandling af en særskilt ansat Embedsmand som Dommer. Man har foretaget nogle ganske smaa efter mit Skøn uvæsentlige Forandringer, idet man ikke aldeles nøjagtig har fulgt den Fremgangsmaade, som man fulgte i 1888. Man har anset det for rigtig til Straffedommeren tillige at henlægge Hvervet som Formand i Sretten, fordi de ham som saadan paahvilende Pligter paa mange væsentlige Punkter falde sammen med de ham i øvrigt ifølge Lovforslaget paahvilende Hverv. Man har tillige i § 4, hvor der er Tale om den Virksomhed, som Embedsmanden skal udøve som Foged, altsaa med Hensyn til Eksekutionen af de kriminelle Domme, foretaget en Forandring, idet man har villet, at hans Eksekutionsmyndighed, hans Optraeden som Foged, skulde indskrænkes til alene at omfatte de ikendte Straffe og de i offentlige

Sager idømte Omkostninger, medens derimod Eksekutionen for de civile Omkostninger i de private Politifager og mulige Erstatningskrav fremdeles skal paahvile Byfogden. Jeg skulde ganske vist have ønsket, at der her i Motiverne havde foreligget Erklæringer fra de vedkommende Autoriteter om, hvorledes Delingen havde virket paa Frederiksberg; men jeg vil anse det for givet, at naar der intet saadant foreligger, maa Delingen have vist sig tilfredsstillende og fyldestgørende, og navnlig maa det have vist sig, at det ikke har medført nogen Vanskelighed at saa det fornødne Samarbejde til Stede mellem Straffedommeren og Politimesteren derude. Det vil nemlig være de Herrer klart, at der skal og maa finde et vist Samarbejde Sted. Byfogden skal foreløbig indlede Undersøgelse, og naar han har foretaget de foreløbige Skridt, skal han henvise Sagen fra sig til Straffedommeren. Før har denne intet dermed at gøre. Det kunde altsaa tænkes, at der kunde foresalbe Friktioner ved Samarbejdet mellem disse Embedsmænd, men jeg tør vel antage, at intet saadant har været Tilfældet, og man tør vel altsaa gaa ud fra, at det heller ikke vil blive Tilfældet ovre i Aarhus. Vi vide jo, at vi her i Landet vente paa en Retsreform, der vil medføre saa vel med Hensyn til Jurisdiktionernes Inddeling som med Hensyn til Retsplejen i det hele meget betydelige Forandringer og Afvigelser fra det nu bestaaende. Men det er selvsagt, at, naar Forholdene ere som i Aarhus, har man ikke anset det for forsvarligt at vente, til en saadan Retsreform er naaet. Man har anset det for fornødent midlertidigt at hjælpe sig paa den her foreslaaede Maade. Jeg tror, at Vedtagelsen af dette Forslag vil blive hilst med Glæde af Beboerne i Jurisdiktionen. Jeg tror, at de paa mange Maader have følt, at dette Embede var aldeles overbeholdt, og jeg tror navnlig ogsaa, at det er en Retsfærdighedshandling, der fra Lovgivningsmagtens Side vises mod en enkelt Klasse af Mennesker, hvis Sager behandles ved dette Embede. Jeg sigter navnlig til Arrestanter. Det er jo en Selvfølge, at ved et saa stort og omfattende Embede er det næsten umuligt for Forhørsdommeren, naar han blot nogenlunde skal holde Gang i sine øvrige Embedsforretninger, at fremme Arrestantfagerne med den ekstraordinære Hurtighed, som disse Sager have Krav paa. Dette medfører, at Arrestanter, i hvis personlige Frihed der altsaa er gjort Indskrænkning, kunne komme til at henfælde i Arresten i længere Tid, end det under en forsvarlig Varetagelse af Embedsforretningerne vilde